

Julen 2020
Årgang 82

- et blad
til glede
og oppbyggelse

*En velsignet julehøytid
og et godt nytt år
ønsker vi deg!*

SÅKORNET

Evangeliesalen Berøa
Menighetsblad

Nordregt. 18 B, 0551 Oslo

INNHold:

Menighetens
bønn- og faste
uke med god opp-
slutning

Synnøve Rahm:
Hviler i Guds
omsorg

Rodah og Grace:
De går nye veier

Ailen og Frode
Myrli Wisnæs:
Israels dører
åpnet seg

Julefeiring
på Oyugis

Emanuel Minos:
Å kjenne sin tid

For- og baksidefoto: pixabay

Menigheten
EVANGELIESALEN
BERØA
Nordregt. 18 B
0551 Oslo

KONTORADRESSE:
Nordregt. 18 B 0551 Oslo
Postboks 179 Sentrum. 0102 Oslo
Tlf. 22 20 53 42
Faks 22 20 33 55

Kontortid:
Tirsdag og torsdag kl. 10.00-14.00
onsdag kl. 14.00-16.00

FORSTANDERE
Finn Røine
Jon Brammer

ELDSTE-RÅD
Per Arild Skaanes
Knut Tusvik
Ernst Knudsen

MENIGHETENS KONTI
Menighetskassen: 1602 55 03930
Misjonskassen: 1602 55 03949

MENIGHETSBLADET
Redaksjon:
Finn Røine
Jon Brammer
Ernst Knudsen

MENIGHETENS NETTSIDE:
<https://www.pmeb.no>

– Om å kjenne Guds time...

Bibelen taler til oss om tid og timer. Vi som lever i dag, i et teknologisk samfunn, er underlagt tiden, og er blitt gjort til slaver nettopp av tid og timer. Mye handler om å passe tiden. Klokken er en viktig del av våre liv for å kunne nå og utrette det som er planlagt. Vi har uttrykk som «tid er penger», noe som beskriver viktigheten av å bruke tiden riktig. GPS (global posisjon service) er en annen teknisk innretning som beregner vår posisjon og ankomst når vi er på reise.

Er det noe som er viktigere enn å følge med på klokka, tiden? Bibelen taler til oss om å kjenne Guds time. De viktigste øyeblikk av timer og tid er da Gud griper inn i menneskes historie og liv.

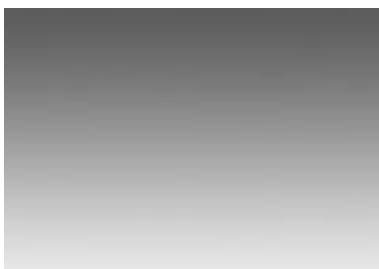
«Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår» (Gal. 4 :4-5).

Julens viktigste budskap til oss er det som mange mennesker gikk glipp av i Betlehem, fordi de ikke kjente tiden.

Noen vismenn som fulgte med i tiden, hadde sett tegn på stjernehimmelen. De forsto at timen var nær. En stor konge skulle fødes.

Advent er vår kristne høytid som markerer forberedelse til juletiden. Navnet «advent» kommer fra latin Adventus Redemptorist, som betyr «Herrens ankomst». Første søndag i advent er første søndag i kirkeåret.

Vi er jo alle kjent med at vi deler vår tidsregning opp i før og etter Jesu fødsel. Bibelen beskriver

«Da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn»

ulike tidsaldere, bl.a. vår og den kommende tidsalder.

Nytestamentes forfattere er helt klare på at den kommende tidsalder, eller Guds rike, begynte med Jesu fødsel.

I dag lever vi i en overlappning av disse to tidsaldrene. Om kort tid skal vi igjen feire julen, Jesu første

komme, med stas, storhet og høytid i hjem, kirker og bedehus. Det er like viktig å forstå at tiden også nærmer seg for hans andre komme.

Advent handler om å vente. Når vi skal være med på noe stort, teller vi dager og timer. Julekalenderen er blitt et verktøy for å telle dagene fram til den store dagen, julekvelden. Som barn og voksne har de fleste av oss sett fram til julekvelden med de mange overraskelser, deilig mat, julesanger og hygge. Vi feirer Jesu fødsel og hans første komme med stor takknemlighet.

Vi synger sangen «Han er frelser min» i takknemlighet over Guds gave, frelse i Jesus Kristus. Men det er et enda større øyeblikk som venter oss.

Bibelen sier at hele skapningen skal bli frigjort fra trelldommen, og nå fram til Guds barn frihet i herlighet. (Rom. 8: 21).

Dette skjer når Jesus kommer igjen for andre gang. Da er ventetiden over!

En velsignet julehøytid og et godt nyttår.

Finn Røine
Forstander

Og det skjedde i de dager at det gikk ut et bud fra keiser Augustus at all verden skulle skrives inn i manntall. Dette var den første innskrivning, i den tid Kvirinius var landshøvding i Syria.

Og alle gikk for å la seg innskrive, hver til sin by.

Også Josef dro opp fra Galilea, fra byen Nasaret, til Judea, til Davids by, som heter Betlehem, fordi han var av Davids hus og ætt, for å la seg innskrive sammen med Maria, sin forlovede, som var med barn.

Men det skjedde mens de var der, da kom tiden da hun skulle føde. Og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, fordi det ikke var rom for dem i herberget.

Det var noen gjeterne der på stedet som var ute på marken og holdt nattevakt over flokken sin.

Og se, en Herrens engel sto hos dem, og Herrens herlighet lyste om dem. Og de ble meget forferdet.

Men engelen sa til dem: «Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede - en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren - i Davids by. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe».

Og med ett var det sammen med engelen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sa: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag».

Og det skjedde, da englene var fart opp fra dem til himmelen, da sa gjeterne til hverandre: «La oss nå gå rett til Betlehem og se dette som har skjedd, det som Herren har kunngjort oss».

De skyndte seg av sted, og de fant både Maria og Josef, og barnet som lå i krybben. Da de hadde sett det, fortalte de om det ordet som var talt til dem om dette barnet.

Og alle som hørte det, undret seg over det som ble sagt dem av gjeterne. Men Maria tok vare på alle disse ordene og grunnet på dem i sitt hjerte.

Lukas Evangelium 2:1-19

Ailen og Frode Myrli Wisnæs i Israel:

Israels dører ble åpnet på forunderlig vis

Gud arbeider
utenfor
NORGES
GRENSER

Ekteparet Wisnæs forteller her hvordan dørene åpnet seg for dem da de skulle flytte til Israel, og starte opp i deres tjeneste som representanter for «Hjerte for Israel.»

"Nå må dere holde dere klare til å reise, for nå kommer det til å gå fort"

Dette var budskapet vi fikk, etter å ha ventet og ventet.. Det ligger vel i kortene at pga Coronaen var det plutselig vanskelig å komme seg til Israel.

En annen grunn var godkjenning av organisasjonen «Hjerte For Israel». Det skyldes valget i Israel, hvor de ortodokse jødene fikk innenriksministeriet. De ønsker ikke å ha organisasjoner som aktivt evangeliserer. Så «Hjerte for Israel» måtte godkjennes. Jeg vet om organisasjoner som har måttet forlate Israel av den grunn.

Godkjenningen kom midt i ferien, mens vi fortsatt måtte sitte der på vent, og vi ven-

tet!

Så skjer det noe! Det er mandag 14.september. Vi er fortsatt boende hos Åshild og Arvid, med koffertene ferdig pakket, huset utleid og jobber oppsagt. Vi venter fortsatt på å få visum, politiattest og flybillett.

Da klikker det inn en melding på mobilen med: "Bønn i dag er avlyst pga Corona". Ja, det har blitt rødt i Bergen og vi må følge de nye Corona reglene. Men jeg kjente at bønn er ikke avlyst i kveld for min del. Nei, her skal det bes! Frode og jeg reiser ut til et vennepar på Os, til Kjersti og Erik. Vi har en herlig bønnestund med Jesus. Da vi er ferdig med å be, sier Erik: "Jeg hører den Hellige Ånd si at: nå må dere holde dere klare til å reise til Israel.

For når det først blir noe av, så kommer det til å gå veldig fort. " Det var en stor oppmuntring i ventetiden.

Dagen etter står jeg i kassen på Monter da en hyggelig kar ifra menigheten dukker opp. "Når skal dere reise ut?" Ja, dette spørsmålet har vi nå fått hundrevis av ganger siden første august. Svaret mitt er atter engang: "Vi venter på visum. Når det har kommet kan de kjøpe billetter og vi kan reise." Denne hyggelige karen sier så: "Jeg hørte på Visjon Norge i går at du må ha det rette etternavnet for å komme inn i landet nå." Den var ny. Den grunnen for ikke å komme inn til Israel var ny. Rett etternavn?

Der ringer mobilen. Jarle er på tråden. Han kunne med glede meddele at "Nå har dere fått visum!!" Jeg hopper i bilsetet av glede. Halleluja! Endelig er denne ventetiden

over. Sannelig, vi hadde visst rett etternavn.

Det blir torsdag kveld.

Jeg holder på å dekke til et bryllup jeg skal være med å lede på lørdagen. Mobilen ringer igjen og det er Jarle. "Nå har jeg litt dårlige nyheter. Israel har bestemt at de skal stenge ned landet helt i 3 uker, lockdown. Så nå vet jeg ikke helt hva vi gjør med billetter og om dere kommer inn i landet."

"Når begynner denne nedstengningen?"

"På mandag, den 21. september".

"Men Jarle, da kjøper du billetter nå! Bestill på lørdag eller på søndag!"

"Men hva med passene deres? De er jo i Oslo?"

"Vi får noen til å hente dem for oss."

"Men hva med visum?"

Det må dere jo hente ut?"

"Vi kjenner folk i Oslo, noen kan sikkert hente dette for oss."

"Men hva med Frode og det prosjektet han jobber på?"

"Han blir ferdig på lørdag."

"Men Israel er jo stengt i 3 uker."

"Det gjør ikke noe, vi skal da være i karantene i 2 uker. Bestill flybilletter på søndag."

"Men hvordan kommer dere dere til Oslo? Og hvor overnatter dere der?"

"Vi kan fly til Oslo, vi kan ta toget eller kjøre bil. Vi finner en løsning. Vi sover over hos venner. Bestill flybilletter."

"Ok. Da må dere ringe sekretæren til konsulen i morgen tidlig. Jeg bestiller

Fortsettelse s. 8

Nye veier i utfordrende tider:

«Bruktbutikk» og salg av høns

En hilsen fra Rodah og Grace der de forteller om en vanskelig tid i Kenya, men samtidig et nytt arbeid som skaffer dem inntekt.

Vi takker Gud som har vært trofast mot oss i løpet av dette utfordrende året 2020.

Året startet bra, lite visste vi at det ville komme en pandemi som skulle berøre hele verden. COVID19-pandemien overrasket alle, etterfulgt av nedstenging som rammet alle hardt økonomisk. I Kenya har det blitt vanskelig for mange familier å ha råd til sine grunnleggende behov.

Slumområder

Regjeringen så vel som frivillige organisasjoner har prøvd å finne måter å støtte de mest berørte, dvs. de som bor i slumområdene, med det mest grunnleggende, men det er ikke nok.

Selv om regjeringen opphevet nedstengingen, vil det ta lang tid for folk å komme tilbake der de var før.

Dessverre opplever Kenya en andre bølge av COVID19, som er verre enn den første bølgen, dette kommer i en tid da økonomien allerede er nede. Bedrifter har blitt hardt rammet, folk har blitt mistet jobbene sine.

Noen familier har valgt å dra tilbake landsbygda i

Over: Masaii-kvinne som etter opplæring har klart å anskaffe seg sin egen vanntank. (Foto: arkiv)

stedet for å bo i byen, men det løser ikke problemene siden de fleste som bor i landsbygda er

Fortsettelse s.9

Under: Gjennom salg av kyllinger har det åpnet seg nye veier for Grace Aoma.

flybilletter."

Halleluja!

Så kommer fredag morgen med hundre baller i luften. En voldsom aktivitet.

Dagen starter med at vi ringer alt for tidlig til ambassadesekretæren. Vi vekker henne faktisk. Den fortsetter med samtaler med konsulen, samtaler med Jarle og samtaler med reiseselskapet. Det viser seg at det er så mange detaljer som må falle på plass samtidig.

Men ut på dagen ringer vår venn Dag og sier: "Ja, Ailen, nå sitter jeg her med passene deres, visum og coronapass. Sees mandag morgen på Gardermoen!" Er det mulig? Nå er vi igjennom alle hindringer. All ære til Herren!

Gleden bobler på innsiden. Ut på ettermiddagen ringer Morten Lindhjem. (Han og Ann-Helen har hatt den jobben vi nå skal ta over): "Har du plass til en ringperm i kofferten? Det er noen papirer du må ta med deg til Israel." "Ta papirene ut av permen så skal jeg klare å få det til".

Morten tenker at han lager en pakke og sender pakken med bussen fra Larvik til Oslo. Han reiser ut til buss stoppet og spør bussjåføren om han kan ta med seg pakken, som dateren hans kan hente i Oslo. Men det var ikke så enkelt. Bussjåføren var ikke sikker på om denne sorte pakken var "en bombe eller en pakke med hasj", så han tok ikke med noen pakke. Der står altså Morten. På dette buss stoppet, som

ligger øde til, og tenker med seg selv, nå må jeg be til Jesus. -"Kjære Jesus, du ser at Ailen og Frode trenger denne pakken! Hjelp meg å få denne til Oslo i rett tid!"

Inn på buss-stoppet kommer det en bil. Den stopper og ut kommer det et eldre ektepar som skal bytte plass i bilen.

Morten begynner å diskutere med seg selv. Skal han spørre dem? Nei, det kan han ikke. Men så tenker han med seg selv: Hva er oddsen for at det stopper en bil her ute i ødemarken like etter at jeg har bedt? Så han fatter mot og går bort og prater med dem. Han forklarer situasjonen og JO DA, det er da ikke noe problem å ta med den pakken! :-)"Hvor i Oslo skal vi leverer den?" Halleluja, Jesus er med i alle detaljene.

Søndag pakker vi oss ut fra rommet vi har bodd på i 6 uker. Vi tar vi farvel med venner, barn og barnebarn. Det var ikke like kjekt. En kjenner det i hjerte når en sier «ha det» til de kjæreste en har. Nattoget venter på oss for å frakte oss igjennom natten fra Bergen til Oslo. Men det skulle vise seg at denne togturen også skulle kreve sine bønner for at vi skulle komme oss til Oslo. Min søster og svoger var mer våkne enn de var i søvn den natten. De ble vekket for å be. Og takk og lov for lydlige søsken! Det var en feil ved toget. Og, det var buss streik. Så den vanlige løsningen med å flytte passasjerene over fra tog til buss, var ikke mulig denne natten. Da klokken er 06.25 på morgenen,

hører vi over høyttaleranlegget på toget:

"God morgen, god morgen. Nå er klokken 06.25 og som dere ser ut av vinduet er vi ikke ankommet Oslo sentralstasjon ennå. Jeg må bare få berømme vår konduktør som har jobbet som en helt for å klare å få toget over fjellet i natt. Uten hennes innsats hadde dette ikke gått. Vi kan ikke holde den farten vi vanligvis bruker, men vi skal klare å ankomme Oslo kl 07.15. "

Det ble sagt ytterligere gode ord av beundring for det arbeidet som hadde skjedd i kulissene den natten. Hadde toget blitt stående, hadde vi ikke kommet oss til Gardermoen i tide. Igjen, takk Jesus!

Vi møter Dag på Gardermoen som avtalt! Han har pakken fra Morten og alle papirene fra Ambassaden. 11.50 sitter vi på flyet og turen til Israel har startet, pris Herren!

I Tel Aviv møtes vi av David og Estelle Batut. De er fulle av glede og forventning over å møte oss. De har fikset taxi til oss, de har handlet inn mat og ordnet med mange praktiske ting. Fantastisk ektepar.

Klokken halv tre på natten ankommer vi Kalanit Street 26, og kan låse oss inn i det huset som skal være vårt hjem i tre år. Vi har vært på reise i tretti timer og gjetten om det var godt å legge seg i sengen! Vi sovnet fort. "BANK BANK BANK" hva i alle dager skjer? Det duntrer på døren, klokken er bare halv ti! Det føles som om jeg

akkurat har sovnet!

"Good Morning! How are you? Welcome to Israel. " David Batut er klar for en ny dag med volontørene han har jobbet slik for å få ned til Israel. Davids arbeid i kulissene er ikke å forakte.

Senere på dagen får vi tid til å gå fra rom til rom i huset. Fra etasje til etasje. Så STORT et hus! Så mange rom! Og så, terrassen! Med DEN utsikten til Jerusalem.

Ord strekker ikke til. Vi oppfylles med en slik takknemlighet til Jesus som har kalt oss til dette oppdraget, ført oss igjennom alle praktiske hindringer og åpnet en vei, slik at vi nå kan ta fatt på vårt livs oppdrag.

Jeg fikk tydeligvis et slør foran øynene mine. Jeg så faktisk ikke hvor mye sand og støv som lå som et teppe over alt. Etter 7 måneder "alene hjemme", hadde huset fått et sandbelegg over alt. Ute hadde det grodd over seg og blomsterkassene hadde "avgått med døden". Jeg så det, men ikke slik jeg bruker å se det. Jesus er god mot meg.

Etter et par dager begynte vi å flytte rundt på møbler, vaske oss igjennom rommene og lage huset til vårt hjem. Maling fant vi på Eitanim, så jeg tok fatt på å male ett par rom og noen senger, mens Frode var gartner på full tid og fikset lys og lamper ute i den utrolig fine hagen som er her. Vi var i karantene så det var godt å holde på med noe. Naboene var veldig glad for å se oss! Alle stoppet

og hilste og pratet iveri, uansett om vi forstod dem eller ikke.

Så herlig! Vi opplever at "Hjerte for Israel" er elsket og ønsket her i Israel. Nå er vi i full gang med å jobbe på Eitanim. Vi holder på å bygge et venterom. Artig jobb. Det er så mange behov her og så mange forespørsler. Vi har flere oppdrag på listen alt. Men mest av alt så venter sykehusetdirektøren på volontører som kan jobbe i hagen.

Når jeg går rundt på syke-

husets områder, blir jeg imponert over alt som har blitt bygget av nordmenn. Hus etter hus. Utbygg etter utbygg. Benk etter benk. Og så er det alt arbeide som ikke synes på samme måte.

Maling av rom, hagearbeide og opprydding. Så mange mennesker som opp igjennom så mange år har lagt ned timer i arbeid og timer i bønn og gitt inn så mange kroner!

Det oppleves som Gud har vevd et verk i ånden igjen, alt som har blitt utrettet. Nå er det en plattform i

ånden, noe stabilt å bygge videre på. Så spennende å se hva Gud har tenkt videre med "Hjerte for Israel".

Så må jeg avslutte med å sitere administrativ leder på sykehuset. Hun ville så gjerne hilse på oss, og da vi var på besøk hos henne, var det dette hun hilste oss med:

"At dere er her hos oss er jo ikke mindre enn et mirakel! Det er jo bare jøder som slipper inn i landet nå og her sitter dere! Midt i Corona og lockdown velger dere å komme til Israel for å hjelpe oss. Ja,

vi har snakket om det. Det må være et veldig engasjement og en veldig overgivelse som ligger til grunn for at dere er her.

Vi er utrolig takknemlig og beæret over at dere er her. Fra våre hjerter: TAKK." Fantastisk å få en slik hilsen. Da stiger det opp takknemlighet i våre hjerter til Jesus, kongenes konge og Herrenes Herre. All ære til Han.

Ailen og
Frode
Myrli
Wisnæs

avhengige av byene økonomisk (de selger sine gårdsprodukter i byene). Når skolen åpner, må de returnere barna sine tilbake til byen, men hvordan de skal overleve der er fortsatt en stor utfordring. Nairobi er den mest berørte etterfulgt av Mombasa, sannsynligvis på grunn av den høye befolkningen i de to byene, men de fleste deler av landet er berørt.

Gud vet fremtiden

Nylig kunngjorde regjeringen at de som er rammet av pandemien, må selv betale sine egne sykehusregninger. Sykeforsikringer nekter å betale alt som er relatert til pandemien. Dette er trist, fordi de færreste har råd til å betale for sykehusopphold. Bare Gud vet hva fremtiden bringer. Situasjonen er ikke annerledes for oss.

På grunn av pandemieffekten har vi ikke vært i stand

til å jobbe. Dette har påvirket oss dårlig, det ble vanskelig å forsørge familiene våre. Det var da vi sendte en forespørsel gjennom Gunnveig om vi kunne få støtte til å starte små inntektsgenererende aktiviteter, noe som kan hjelpe oss med å ta oss av våre daglige utgifter. Vi vil gjerne få takke menigheter og venner som har støttet oss. Vi har allerede startet små bedrifter, dette vil hjelpe oss mens vi venter på at ting skal tilbake til det normale så vi kan komme tilbake til arbeidet vårt igjen.

Risiko

Gjennom din støtte var Grace i stand til å starte opp fjærkrevirksomhet, hun startet med 500 kyllinger. Rodah startet en "bruktbutikk", selv om det er vanskelig så holder vi humøret opp, vi tror at utholdenhet lønner seg. Det er oppmuntrende å vite at vi har et engasjement

man ser frem til hver morgen. Vi er klar over risikoen ved å drive virksomhet i denne sesongen, men vi tar alle forholdsregler for å beskytte oss mot infeksjonene når vi kommuniserer med mennesker. Til tross for alle utfordringene har vi fortsatt mye å takke Gud for, han har vært den eneste beskytteren i denne situasjonen. Alt vi trenger nå er bønn, ikke bare for vårt land,

Over: Rodah Mutave selger bruktklær, og ser velsignelser gjennom det hun gjør.

men for hele verden så Gud kan gripe inn og endre situasjonen. Vi vil ønske dere alle en velsignet jul og et godt nyttår.

Varme
tanker fra
Grace og
Rodah

Hun hviler i Guds omsorg, og sangen gir henne «det lille ekstra»:

Troen er hennes drivkraft

Friske toner fra barndomshjemmet har satt preg på Synnøve Rahm. Gjennom Frelsesarmeens musikkliv har hun sett sangens vel-signelser, og selv opplevd både Guds inngrep og bøttesvar.

– Dagen har liksom ikke skikkelig startet før jeg har tatt frem gitaren og sunget noen sanger, sier hun. Vi treffer denne kvikke damen fra Trysil-traktene for en samtale. Gjennom sitt sang- og musikkliv har hun i Guds godhet og vel-I signelser blitt bevart i prøvelser, skuffelser og motgang. Troen på Jesus har gjennom hele livet vært

hennes drivkraft, og hjemlengsel til Himmelen dukker stadig opp.

– Vi lever i en rar tid, og det lir imot kveld. men vi stevner frem, sier hun.

Guds bevarende makt har holdt henne oppe. Hun aksepterer at livet til tider kan være både tøft og vanskelig, men hun har en trygg hånd å holde seg fast i. Guds trofasthet holder når

dagene kan være både mørke og tunge. Det har hun gjennom et langt liv fått erfare.

Juletefester

Synnøve Rahm er født og oppvokst på et småbruk på Østby i Trysil, en liten bygd tett opptil svenske-grensa. Stell av sau, geit og kyr ble et av de daglige gjøremål. Forpliktelser fulgte med for

Møtt av Jesu
KJÆRLIGHET

Samfunn med Gud: OMSORG FOR HVER DAG

ei lita jente.

Flere små grender strekker seg videre innover mot grensen, deriblant

Flermoen som hun ble spesielt knyttet til. Herfra fikk hun mange av sin barn-
doms gode minner.

På disse trakter var det under krigen lagt opp ruter for mennesker som søkte tilflukt i Sverige, mange jøder, og nordmenn for øvrig, søkte sin tilflukt i nabo-landet. I dag er bygda blitt omtalt som et av over-
fart-stedene fra de dager.

Hennes gode minner derfra

er imidlertid knyttet til jule-
treffester og lignende tilstel-
ninger, arrangert av
Frelsesarmeen. Som vok-
sen ser hun hvordan gode
opplevelser i oppvekst-
årene fester seg til et ungt
barnesinn.

– Jeg syntes det var veldig
moro å være med på disse
tilstelningene, det satte
spor i meg. Det har blitt
mange gode minner fra
Flermoen, sier hun.

Lærte å spille

Synnøve vokste opp i en
familie med mye sang og

musikk, og tonene var
friske. Hennes far var løy-
nant i Frelsesarmeen, og
hele familien var med på
møtene.

– Mamma og pappa sang
mye sammen hjemme, og
vi lærte oss mange sanger
på den måten, sammen
med aftenbønnen, opplyser
hun med sin lyse stemme.

De var åtte barn til sam-
men, og alle lærte seg å
spille på et eller annet
musikkinstrument.

– Jeg lærte å spille gitar.
Pappa sa: – Om du bare
lærer tre durer på gitaren
så kan du komme langt
med det, opplyser hun.

Møter og sang

Synnøve øvde inn de tre
grevene som faren hadde
antydnet, og med dem begy-
nte hun sammen med sin
eldre søster å spille og
synges på Frelsesarmeens
møter. Hun var ikke mer
enn syv-åtte år gammel den
gang. Mye av oppveksten
hennes ble på den måten
preget av møtene i
Frelsesarmeen, med sang
og musikk.

Forkynnelsen av Guds Ord
fikk hun også med seg,
verdier som ga henne en
åndelig ballast som kunne
være til hjelp og veiledning
for henne videre ut i livet.
Livsreisen hennes var bare
i sin startfase. Det var
mange erfaringer som sto
foran som hun skulle ta still-
ing til. Guds Ord kan være
til hjelp under alle oms-
tendigheter.

Arbeid på ambassaden

Under samtalen forteller
Synnøve Rahm om sin
reise til Canada i sine yngre
dager. Det handlet om et

**Høyre: Også når dagene
kan være tunge og vanske-
lige har Synnøve den erfar-
ing at Gud styrker henne.**

arbeid hun hadde fått i resi-
densen på den norske
ambassaden i Ottawa.

Gjennom en annonse i
avisen Østlendingen hadde
hun sett at ambassaden
søkte etter en arbeider med
diverse kvalifikasjoner. Hun
syntes dette høstes spen-
nende ut, og tok kontakt
med ambassadørens kone
over telefon.

Hun fikk jobben, og en jan-
uardag i 1976 reiste hun
over til Canada.

– Dette syntes jeg var inter-
essant. Jeg var med på
mye av det som skjedde i
forbindelse med arrange-
menter og tilstelninger for
gjester som skulle komme.
Når det for eksempel skulle
være lunsj i ambassadens
regi var jeg med og laget
småretter, og serverte ved
bordene, sier hun, og
forteller om varierende opp-
gaver hun hadde.

Krepp-papir

– På 17 mai var det stor
alltid stas. Da samlet nord-
menn seg i ambassadørens
hage, og det kunne være
70-80 personer tilstede.

– Hagen var pyntet til fest
før gjestene kom, og jeg
hadde tatt strimler av
krepp-papir i rødt, hvitt og
blått, tvinnet dem sammen
og dekorerte på busker og
trær i hagen, forteller hun,
og beskriver hvor fint og
ryddig 17-mai feiringen gikk

Fortsetteelse s. 21

Høstens bønn- og fasteaksjon: – Gud vil gi oss kraft og vekkelse

Høstens bønn- og fasteuke ble gjennomført med god og optimistisk deltagelse.

Til tross for koronavarslers og restriksjoner støttet man opp, men uten å overskride antall som var fastsatt av myndighetene.

Forstander Finn Røine holdt bibeltimer der han tok utgangspunkt fra profeten Hoseas Bok.

Han forklarte om profetens problematiske oppgave i et opprørsk land med mye ulydighet og avgudsdyrkelse.

– På Hosea tid var det store vanskeligheter i Israel. Landet var preget av frafall

med avgudsdyrkelse hvor folket vendte Gud ryggen.

Guds godhet

Han refererte videre til Israels frafall der de vendte seg til andre Guder i stedet for den eneste, sanne Gud.

– De dyrket astarte og forskjellige andre avguder, og det kunne nok ikke være lett å være profet for folket den gang, sa Røine, og understreket noe av Guds godhet.

Alle bilder forteller om en helhjertet deltagelse under menighetens bønn- og fasteaksjon.

Til tross for jødernes frafall ønsket Gud likevel ikke å ødelegge dem. Han vil at alle mennesker skal bli

frelst og komme til sannhets erkjennelse. Dette gjaldt også det jødiske folk. Hans tålmodighet tar aldri slutt, og ga ikke opp.
– Gud hadde hjertesorg for sitt folk, og ønsket å frelse dem. Han maner dem til å omvende seg fra syndens og frafaltets veier, sa han.

Tro på Gud

Finn Røine mente imidlertid av vi som troende bør være forberedt på vanskelige tider fremover.

– I tiden som kommer tror jeg at vi kan få vanskeligheter med å stå på Guds Ord, men vi kan få lov til å stole på Jesus. Han vil oss

bare vel, og skal bevare sitt folk gjennom trengselens tider, sa han.

Bønneaksjonen viste seg seg å ha et stort engasjement og interesse, både fra menighetens egne medlemmer, men også enkelte utenfra.

– En stor åndelig verdi

I samtale med Per Arild Skaanes blir det meddelt at det er stor grunn til å være fornøyd over innsatsen fra bønneaksjonens deltagere.

Skaanes er sammen med sin kone Aud koordinator for menighetens bønnemøter.

– Hvilke tanker har dere om bønneuken?

– Det er godt at vi som menighet kan sette av en hel uke for å konsentrere oss i bønn. Det har en stor åndelig verdi for oss. Dessuten er det positivt for den sosiale siden da det ofte blir til at vi snakker litt sammen etterpå. Det gjør gjerne litt godt for enkelte.

– Hvilke tilbakemeldinger har dere fått?

– Vi har fått mange positive tilbakemeldinger etter at vi avsluttet bønneuken. Flere har opplevet det positivt at vi har noen dager i bønn.

– Det har vært en god oppslutning, hvilket taler om stor interesse for bønn hos oss.

– Ser dere noen forøket tro og optimisme om bønn?

– Ja, og så lenge det kommer positive tilbakemeldinger ser vi hvor nødvendig det er med at vi holder ved i bønn. Den gode oppslutningen forteller oss om behov for bønn.

– Det er en kjerne av trofaste medlemmer som alltid kommer til menighetens forskjellige arrangementer, men denne gangen registrerte vi at også andre kom. Enkelte utenfra, troende som ikke står i menigheten, kom på møtene, hvilket vi anser som veldig positivt, bemerket Per Arild Skaanes.

En julefeiring på misjonstasjonen på Oyugis:

Jul med kalkun, malaria og Choco

Selv om ikke alt går etter plan og forventning til en julaften, vil det likevel være ting som lyser opp i tilværelsen.

Den lille misjonstasjonen på Oyugis ligger i en åsside ikke langt fra Victoriasjøen, med utsikt over dalen til kom-

munen Kiisii, tvers over dalsøkket. Den består av to beboelseshus, for misjonærer, som ble bygget av Frank Ove Haukeland, og

finansiert av Evangeliesalen. Her er det også et kurscenter, bygget av Bjarne Syvertsen, hvor det blir arrangert kurs og bibelseminarer. I bunn av bakken ligger kirken med pastorhuset. Vi arbeidet der en tid i

Venstre: Besøk på misjonsstasjonen på Oyugis i den tiden da Signe og Frank Ove Haukeland arbeidet der.

er godt å samarbeide med. Vi tilbrakte julen der sammen som familien vår dette året.

Distriktet er i et relativt tørt område, og når regnet uteblir ett år vil det få store konsekvenser for mange familier. Sult og fattigdom hører med under slike omsendigheter, og der nøden blir stor blir det ofte misjonærens oppgave å støtte mennesker som sliter og har det vanskelig.

Iskrem og kalkun

Oyugis var et lite tettsted som lå omlag 120 kilometer fra byen Kisumu. Det var her vi gjorde våre innkjøp med matvarer og lignende, og på de dårlige veiene som var den gang ble det en kjøretur på ca to timer hver vei.

Julaften var kommet, og vi hadde noen dager på forhånd bestilt kalkun til julaften. På vårt siste besøk i byen hadde vi også kommet over en ny type sjokolade-is, på boks. Iskremen som vi tidligere var blitt kjent med var en klumpet masse som ikke smakte så godt, denne var annerledes. «Chocolate Ripple» hadde kommet fra en nyoppdaget is-produsent i Nairobi, et produkt som passet godt etter våre is-elskende ganer.

Den så god ut, og siden den dypfrosne kalkunen likevel måtte hentes før juledagen, ville det jo være en god idé å ta med sjokoladeisen også. Pakket godt inn i

avispapirer ville det holde seg godt i varmen på kjøreturen hjem igjen.

Brunsvidde sletter

Jeg var på vei til Kisumu sammen med vår eldste datter, Rachel.

Dagene var varme og tørre, og vi ventet ikke regnvær før mars måned da det «store» regnet skulle komme. Det var tiden da marken skulle bearbeides, og deretter legges korn i jorden. Det var denne regnperioden bøndene hadde sine store forhåpninger til. Bønder var de alle fleste, i større eller mindre målestokk.

Det brunsvidde gresset langs veien fortalte om nøden som mange familier hadde foran seg, og rett før julen setter inn vil det være trist for mange med barn.

Julaften er for oss en av de store festdagene, men for de nasjonale der ute er det en vanlig dag. Arbeidet går som vanlig, men dagen derpå, første juledag, blir feiret med glede og begeistring.

I menighetene samles medlemmene klokken seks på morgenen for å be, et bønnemøte som ofte kunne vare i flere timer. Deretter

samles man i hjemmene for te og brød.

Den store feststemningen kommer ikke før på kveldstid, da varm mat skal serveres.

Festmiddag

Begrepet «koko» får tankene våre her hjemme til noe helt annet enn hva det er blant mange millioner av mennesker i Afrika. For oss betyr det rett og slett «å være helt koko- borte i hodet sitt», men der ute er det forbundet med et godt måltid mat.

Høna (koko) er som regel knyttet sammen med de beste måltidene for folk flest der, og de aller fleste som bor ute på landsbygda har anledning til å ha ei høne eller to. Det serveres med ris eller ugali, en maisgrøt. Hvis innhøstningen slår feil, og maisen uteblir, blir det heller ingen ugali. Ris kan brukes, men koster ekstra.

Frysninger

Kalkunen ble hentet der den var blitt bestilt, og siden den var dypfrosset kjøpte vi med en pakke

Under: Gunnveig i en samtale med noen barn rett ned i bakken.

Chocolate Ripple

menighetsarbeid hvor vi, i samarbeid med pastorer og evangelister, støttet opp om forsamlingene. Her var det iverksatt bibelkurs, seminarer og alt annet evangelisk arbeid.

Luo-stammen er et varmt og hjertelig folkeslag som

Venstre: Pastor Joseph (med bibelen i hånden) sammen med venner og familie.

stige opp fra hyttene rundt omkring oss, og lyden av mennesker som ropte til hverandre da middagen ble forberedt. Lyden av skrikende hyener hørte vi ikke før vi var kommet ut i natten. De hadde tilholdsted i åsen rett bak huset vårt.

Joda, skumringen var en sjarmerende, men farlig tid. Det var nok da jeg hadde vært uforsiktig, og blitt stukket av en malaria mygg.

Vi kom oss hjem igjen med både kalkun og iskrem godt i behold.

Inne var det pyntet til julekveld, med juletre ferdig dekorert. Treet var et sypressstre som nok ikke

iskrem- sjokolade blandet med vanilje og krokan.

Vi skulle kose oss denne kvelden, og stemningen var forventende og god- trodde jeg.

Etter noen kilometers kjøring tilbake hjem igjen, kjente jeg det. Det begynte med frysninger og svette- tokter om hverandre. Så kom kvalmen.

Jeg var godt kjent med disse symptomene. Malaria kjenner man lett igjen når man har hatt det en rekke ganger tidligere, men denne gangen meldte den seg på et veldig upassende tidspunkt. Ikke bare det at jeg hadde en lang kjøretur i varmen foran meg, aircondition var på den tiden for de rikeste. Dessuten var jo dette også på selveste julaften.

Sykdommen malaria er den som tar livet av flest mennesker i hele verden, og stedet vi bodde på var ikke spart. Smitten kom med infisert mygg, og jeg visste

jo at skumringstiden var farlig.

Det var på den tiden da vi ofte satt på terrassen og speidet utover landsbyene.

*«Røyken hadde begynt
å stige opp fra hyttene rundt
omkring oss, og lyden av folk
som ropte til hverandre da mid-
dagen ble forberedt.
Lyden av skrikende hyener hørte
vi ikke før vi var kommet
ut i natten.»*

Farlig skumringstid

Lyden av store flokker med frosk i små dammer i bunnen av dalen, en lyd som kunne bli ganske intens, spesielt nå det hadde kommet noen regnbyger. Dammene ble større og froskene ble flere. Dessuten var det gresshopper med sine hvinende lyder. Røyken hadde begynt å

hadde passet inn i mange norske hjem, men bare det har grener på den ene siden, kan det lett presses inn i et hjørne slik at siden uten grener ikke kommer til syne. Dessuten hjelper det jo på med overdrevent mye pynt for å fylle ut nakne steder.

Her ute i busjen setter man ikke så store krav.

På bordet

Julekvelden på Oyugis ble som alle andre julaftener der ute, en varm og minnerik kveld. Kalkunen ble satt inn i ovnen, og iskremen i fryseren. Etter vår familietradisjon, klokken seks settes julemiddagen på bordet, og vi nyter kvelden, enten det er 30 varmegrader eller om gradestokken går under pluss.

Angående malariaen så fikk jeg medisiner med en gang jag kom inn døra, og et par timer i sengen på ettermiddagen hjalp godt.

I etterkant fikk vi høre en historie om hvordan en av misjonærene hadde funnet en slange som hadde kveilet seg rundt klosettet, på innsiden, under dolokket.

Noen ubehagelige tanker kan komme under slike omstendigheter.

Høytidsdagene i Afrika ble ofte satt større pris på enn her hjemme. Budskapet i feiringen er den samme, men samholdet føles så mye sterkere der ute. Det har nok med at antall misjonærer er få, og vi trenger hverandre.

Av Ernst Knudsen

Under: En bukett med misjonærbarn som koser seg i og under et av trærne på Thessalia Misjonstasjon.

Vi vil gjerne gjengi denne hyggelige fortellingen vi fant på FaceBook.

Rett utenfor Galleriet (kjøpesenter i Bergen), 17. desember 2015.

– Unnskyld, har du nåkke småpenger? Eg skulle så gjerne kjøpt meg nåkke mat.

Jeg svarer kjapt:

– Du, jeg har bare kort jeg. Og går videre. Jeg hadde jo bare kort. Det var jo en hindring. Jeg snudde ved Moods of Norway og gikk tilbake til damen.

Det er fair å si at hun var svært overvektig. Hun hadde på seg en stor lilla hjemmestrikket genser, joggebukse og hullele joggesko.

– Hei, igjen du, sier hun.

Jeg forklarer saken:

– Du, jeg kan egentlig bare handle den maten du trenger og så dra kortet, altså. Øynene hennes lyser opp.

– Skal vi gå på Rema på Xhibition?

Hun rister på hodet.

– Eg bommar ofte penger utenfor der. Så eg fåkkje lov å gå inn.

– Ja ja, sier jeg, og går videre.

Denne gangen inn på Cubus. Ser på en flott poncho til meg selv i merinoull. Kjenner den enorme vonde klumpen i magen. Jeg

Varme hjerter i en travel juletid:

Det er lett å bare gå forbi..

kaller meg selv kristen, lik-som. Hun trenger penger til mat.

Jeg går tilbake til Galleriet. Hun står der fortsatt.

– Du, jeg kom på en ting.

De har jo Lerøy her inne da? Vi kan jo gå og handle maten du trenger der?

– Det er jo så dyrt på Lerøy. Dessuten kan det være at vaktene kaster meg ut der og.

Når det lille Jesus-barnet i krybben ble en voksen mann, satte han seg tilbords med de minste i samfunnet. Med de som ingen andre ville ha noe med å gjøre.

Jeg husker at jeg smilte.

– Det går bra. Da får vektene deale med en jusstudent som har snakketøyet i orden, sier jeg. Hun gliste også.

– Si et beløp da. Si et beløp eg kan handle for. Hun fortalte meg at hun

hadde brukt opp månedsbidraget fra Nav. Jeg sa et beløp. Like mye som merino-ullponchoen kostet. Hun rister på hodet og sier: – Kødda du no? Jeg rister på hodet tilbake igjen.

– Men jeg skal være med deg og handle. Jeg har en mistanke om at du bruker pengene dine på noe annet enn mat, hvis vi ikke handler sammen.

Og hun plukket seg ut varer. Vossafår. Yoghurt. En ribbe. Sursild. Cola. Jeg er mildt sagt dritflau, så vi går til selvbetjeningskassa. Jeg trøstet meg med at folk som så oss klart forstod at vi ikke var venner eller bekjente. Dama oppførte seg jo litt sosialt awkward, for å si det sånn. Jeg måtte til og med be henne dempe stemmen sin.

Nå husker jeg forkynnelsen

jeg hørte tidligere i høst.

Når det lille Jesus-barnet i krybben ble en voksen mann, satte han seg tilbords med de minste i samfunnet. Med de som ingen andre ville ha noe med å gjøre. Med de som hadde stjålet litt for mye. Med dem som ikke helt hadde fått det til livet.

Alkoholikerne og tiggerne, vi vil liksom ikke ha sånt så nært. Det er derfor hun ikke får oppholde seg på Galleriet. Det er nok derfor det er så lett å bare gå forbi. Det er heldigvis stor fare for at vi får dårlig samvittighet av det. Og kanskje til og med handler på den. På tredje forsøk. Barnet i krybben som vi feirer skulle bli en mann som alltid gjorde det rette på første forsøk.

Jeg har så mye å lære.

– Å kjenne sin tid

Av Emanuel Minos

Del 2 av Minos tale på sommerstevnet til Ordet & Israel i Ålesund 2008.

Jeg møter unge som kommer til meg, og så sier de: – Minos, hva er helliggjørelse?

Jeg tror det kan uttrykkes slik at det ligger en inderlig lengsel etter Guds frykt.

Vi lever nå i en tid av materialisme som i alle fall jeg ikke har opplevd noe lignende, og vi lever i en tid med overfladiskhet. Jeg lengter etter at vi skal få oppleve dager når Gud taler til det indre av mennesket, ikke det overflatiske. Jeg er redd for det overflatiske.

2 Mosebok 28:36 – Så skal

du lage en plate av rent gull og gravere inn på den slik som en graverer inn et signet: Helliget Herren

Prestene i den gamle pakt hadde luer på seg, og på de luene sto det: «Helliget Herren». Gudstjenesten var en stund der de kunne få møte Herren, det var ikke underholdning.

Våre møter må bli en stund der vi kan få møte Herren, og det er ikke underholdning. Vi skal ha stunder der vi skal få møte Gud i hjertets innerste.

Jesaja 6:5-7 – Da sa jeg: Ve meg! Jeg er fortaapt, for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper. Og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskares

Gud. Da fløy en av serafene bort til meg. Han hadde en glødende stein i hånden. Med en tang hadde han tatt den fra alteret.

Profeten fikk se en høy trone, og han så hvordan serafene fløy frem og tilbake der, og så hører han noe merkelig der, og kommer i syndenød.

Herrens tjener, profeten kommer i syndenød, og så sier han: «Jeg har urene lepper, og jeg bor blant et folk med urene lepper.

Jeg tror ikke det var noe som gjaldt bare på den tiden, men tror at det er noe som gjelder like frem til vår tid. Måtte Gud få kontroll over vår munn. Jeg tror negativ kritikk er så farlig, den kverker Guds Rike, og

den kverker Åpenbaringens Ånd.

Så tar en av serafene en glødende sten fra alteret og rører ved hans lepper, og dette siterer vi gang på gang. Det måtte ha svidd noe fryktelig. Det svir å få møte Gud noen ganger.

Jeg møtte en kjær broder i Sverige, en kjent predikant. Han sa til meg: – Du Minos, jeg kan nesten ikke åpne min munn, så ligger kritikken på tungespissen min. Jeg sa til han: – Har du problemer med det også?

Å, måtte Gud få møte oss, måtte det komme en glødende sten fra alteret å røre ved våre lepper, men det svir noen ganger.

Profeten Sakarias 14:20-21 – På den dagen skal det stå på hestenes bjeller: Helliget til Herren! Og grytene i Herrens hus skal være som offerskåler foran alteret.

Dette handler egentlig om tusenårsriket, hestene skal ha bjeller, og på dem skal det stå: «Helliget Herren.» Jeg møtte for en tid siden en kjent forretningsmann. Han sa: – Jeg blander aldri Guds frykt og forretning sammen.

Så sa jeg til han at jeg er bare en predikant, og har ikke noe med forretning å gjøre, men det er nettopp det du må gjøre, sa jeg. Du må blande forretning og Guds frykt sammen.

Guds frykten skal stråle ut i vår hverdag. Guds frykten skal stråle ut i vår hverdag, ikke bare på søndag.

I Sakarias som vi akkurat leste står det: «På grytene skal det stå, Helliget

Herren.»

Tenk- på kjøkkenet også, og jeg tenkte kjære Gud, kanskje det må stå på våre glass også. Tenk det står i vår bibel- drikk dere ikke drukne av vin som det er ryggløshet i, men bli fylt av Ånden.

Dette var en enkel utleggelse om helliggjørelse- omskjær atter Israels barn for andre gang den tid når Gud ønsker en helliggjørelse av sitt folk, og det skal stråle ut i vær

*«Han hadde ikke før
sagt det til mine venner, så bryter
han ut i nye tunger, lover og priser
Gud. Han var nesten ikke til å
holde styr på»*

hverdag.

1. Krønikerbok 12:32 – Av Issakars barn kom det menn som forsto seg på tidene, så de visste hva Israel hadde å gjøre. Deres høvedsmenn var to hundre, og alle deres stammefrender rettet seg etter deres ord.

Israel besto på den tiden av tolv stammer, mektige stammer, og en av de mektigste var Juda. Men så var det en liten stamme som het Issakar, som nesten ikke er nevnt i Guds Ord.

Så sier Gud til dem: «Når dere hører det suse i bakketoppene, da skal dere rykke først frem. Da skal Israel følge dere», og det skulle skje et under.

En liten ukjent stamme som før nesten ikke hadde blitt brukt til noe– når dere hører det suse i bakketoppene, da

skal dere rykke frem, og de gjorde det.

Kjære bror og søster, kanskje du kjenner deg så ubetydelig, så ringe, du synes ikke at du har noen oppgave, men det er deg Gud vil bruke. Det er deg Gud vil tale til, og tale gjennom. Når du hører noe i åndens verden så er det kanskje nettopp du som skal utløse det.

Du forstår, vi har fått mange positive tilbakemeldinger etter at vi avsluttet bønneuken. Flere har opplevet

det positivt at vi har noen dager i bønn.

Folk sier til meg, – du Minos, det skal jo bli alvorlige tiden i endetiden, og det blir det og det er det. Allikevel så tror jeg på under, på vekkelse. Jeg tror på vekkelse i vår tid, og så spør folk meg: – hva bygger du på det Minos?

Jo, jeg bygger på det som står i Apostlenes Gjerninger 2:16-17 – og jeg vil utgyte av min Ånd over alt kjød.

«Og jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød,» det er det jeg bygger på, og det skal skje i de siste dager.

For en tid tilbake så fikk Åse og jeg en merkelig innbydelse. Vi fikk en gratisbillett til Amerika. Det hadde seg slik at det skulle holdes en større pro-

fetisk konferanse i Amerika, og han som kalte og spanderte alt sammen var en av de såkalte «superpredikantene».

Han hadde bestemt at han skulle samle 200 vitner fra hele verden, og så sendte han innbydelsen for Norden, til Stockholm. De fikk da plutselig for seg at det var et lite Minos fra Norge som også skulle få følge med. Så reiste vi med et chartret fly fra Paris.

Det var 200 predikanter som møttes, det var prester, biskoper, det var evangelister, alt mulig. Det var alle kirkesamfunn man kan tenke seg, lutheranere, anglikanere, metodister, frelsesarmeen, baptister osv.

Vi kom i det chartrede flyet, Åse satt ved vinduet, jeg satt i midten og så satt det en luthersk biskop fra Nord Tyskland ved siden av meg.

Så sa han til meg: – Jeg er skeptisk ovenfor den predikanten der borte i Amerika.

Vi var skeptiske begge to, og jeg sa: – Ja, jeg er skeptisk jeg også.

Vi snakket, og delte vår skeptisk og var så hjertets enige begge to.

Så kom vi frem, vi skulle være i ti dager på et universitet der borte.

Så stilte vi oss opp. Europa sto i første rekke, og så satte de skandinaverne først, og der sto vi. Så var det nord Europa, Asia, Afrika, Syd Amerika osv.

Og så kom denne store mektige predikanten opp, og han hilste på oss. Så ville

Fortsettelse s. neste side

han se biskopen, en liten mann med hele sin gevant på seg.

I stedet for å spørre om navn, så spurte den amerikanske predikanten: – Er du døpt i Den Hellige Ånd?

Og jeg tenkte: – Å kjære vene, har han vært skeptisk før så blir han ennå verre nå.

Men denne biskopen svarte: – Det spørsmålet forstår jeg i teori, men ikke i praksis. Predikanten tok han på brystet der han hadde det store korset, og sa: – Jeg skal si hva jeg mener i praksis. Du forstår, du kan ikke bare ha våpen i fra 1600-tallet, men du må få en atombombe fra himmelen. Jeg tenkte, går dette godt så går all ting godt.

Så skjedde det, jeg glemmer det aldri. Denne biskopen sank ned på knær på gulvet, så strekker han sine hender opp. Så sier han: «Jesus, gi meg atombomben i fra Himmelen.» Han hadde ikke før sagt det til mine venner, så bryter han ut i nye tunger, og lover og priser Gud. Da vi var på vei hjem igjen på flyet så var han nesten ikke til å holde styr på, og han sa til meg: «Minos, jeg har fått med meg atombomben hjem til Tyskland.»

Tiden er nu da Han vil utgyte sin ånd over alt kjød. Det er ikke grenser lenger, vi får kalle oss for pinsevenner, julevenner, påskevenner eller hva vi er, men Gud vil istandsette oss. Vi kjemper ikke mot kjøtt og blod, men mot makter, mot myndigheter, mot ver-

dens herrer under himmelrommet.

Vi er kommet inn i en tid da ånd må møte ånd, og jeg tror at det gjelder alt ifra det å kunne møte de fryktelige åndsmakter som er blitt kastet over land og folk, som å forsvare staten Israel. Ånd må møte ånd, og det er bare Ånden som kan levedegjøre, for kjødet gagnar intet.

Det er en tid når Gud vil forandre våre tanker.

*«Det er deg Gud vil tale til,
og tale gjennom. Når du hører
noe i åndens verden så er
det kanskje nettopp du som skal
utløse det»*

Profeten Jesaja 55:9 – For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker. Hva er menneskenes tanker? Paulus skriver i brevet til Titus at vi var forhatt og vi hatet hverandre. Disse menneskelige tankene, misforståelser, ondskap og hat som er mellom menneskene, men Gud vil løfte oss opp på et annet plan og forandre hele vårt tankevesen, vårt tankeliv, Han vil forandre det.

Jeg skulle opp til Nord Norge for en tid siden. Foran hvert møte liker jeg å være i bønn, for det skjer ikke med hær, heller ikke med makt, men med Herrens Ånd alene. Jeg ber

om at Gud skal levedegjøre Ordet, og jeg har sagt til Gud at- la meg få tale under en profetisk ånd under hvert møte.

Nå hadde jeg ikke fått tid til det, og jeg satt der på flyet, åpnet min bibel og ba til Gud om et ord. Jeg skulle gå direkte til møtet fra flyet og fikk ikke tid.

Så sitter det en herremann ved siden av meg, og så sier han til meg: – Tror De på den boken der?

– Tror på den?, sa jeg.

– Jeg forkynner ifra den.

Så fortalte jeg at jeg var frelst, og var predikant, og fortalte om en del opplevelser med Gud.

Så sa han til meg: – Jeg trodde en gang på Guds Ord, akkurat som deg. Men så ba jeg til Gud om en spesiell sak, og jeg fikk ikke svar. Da brast alt for meg. Nå tror jeg ikke på noen ting. Jeg tror ikke på et ord i bibelen, sa han. Han hadde blitt så skuffet.

Han åpnet sitt hjerte og fortalte meg hva det gjaldt. Det var en sak av nød.

Det er veldig vanskelig å møte mennesker under slike situasjoner, og jeg sa; – Gud, hjelp meg.

– Du må ikke kaste alt av Guds Ord, og alt hva du har hatt, på det ene. Det er ikke sikkert at det hadde gagnet deg om du hadde fått det

svaret som du ville ha, sa jeg. Og vi snakket frem og tilbake, og så kom frem til den nord norske byen, og begge to gikk vi av flyet.

Idet vi skulle gå av, sa han:

– Her er mitt visittkort, og jeg bare stappet det ned i lommen, for det sto noen der som ventet, og vi skulle direkte til møtet.

Idet vi skulle skilles sa han:

– Denne stunden på flyet har betydd mer for meg enn et langt liv.

Jeg vet ikke hva han mente.

Så går jeg til møtet. Etter møtet, da jeg kommer frem der jeg skulle bo, tar jeg frem visittkortet, og ser at det er en av Norges største bedriftsledere. Hans navn er kjent og stadig i avisen. Kjære venner, Gud vil noe i denne tiden. Jeg tror at Gud vil utgyte av sin Ånd, og at vi kan få være under åndens ledelse med våre liv. Jeg tror det er vekkelser som Gud vil gi, men for å få det inn må vi innstille våre liv inn på den bølgelengden som Gud vil, og vi må bli et instrument i Guds hånd. Vi må kjenne vår tid.

Måtte Gud få tale til oss i denne mørke og vanskelige tid, så vi kan bli brukt på den måten som Gud vil.

Vi lever i en mørk tid, men jeg ser lys i fra himmelen, Han skal utgyte sin Ånd over alt kjød. Må vi kjenne vår tid.

«Jeg har levet noen tid, og har sånn nød for at den yngre generasjonen får oppleve Herren, ikke bare som et minne, ikke som en historie, men som en åpenbarelse fra Gud. At de skal få oppleve Herren.»

for seg.

Ambassadøren selv var en veldig hyggelig mann som var grei å ha som sjef. Han og hans kone var noen veldig kjekke mennesker. De var ikke troende, men da hun fortalte at hun var en kristen gjorde de alt de kunne for at Synnøve skulle finne en menighet å gå til.

– Ambassadørens kone fant frem til en pinsemenighet der jeg begynte å gå, og allerede på første møte ble jeg kjent med noen dansker der. Da jeg fortalte om bakgrunnen min, og at jeg var med i musikk-laget i hjembygda mi, tok det ikke lang tid før jeg var med i musikken. Da ble det både sangøvelser og mange møter ellers.

Washington DC.

Til tross for gode betingelser, takket hun nei etter en tenkepause.

– Jeg ville jo be over det, og ble ikke rolig for at jeg skulle gjøre det, sier hun.

Etter to år i Canada reiste hun hjem til Norge, og bosatte seg i hjembygda for en stund.

– Jeg synes det er viktig at vi ber om Guds ledelse, og spør Ham om hva vi skal gjøre med livet vårt. Det kan jo hende at Han har andre planer enn det vi selv legger opp til, mener Synnøve.

Ekteskap

Etter et års tid hjemme flyttet hun til Oslo der hun begynte på hjelpepleierskolen. Hun ble medlem på Saron på Grorud. Det var på denne tiden hun traff Per Chr. Rahm fra Torshov. De

dypt hos henne.

– Det er en trøst å vite at jeg en gang vil treffe han igjen, sier hun, og tenker tilbake på livets mange vekslende sider.

– Livet kan være rart, det kan komme mange forskjellige ting vi møter underveis, og det sliter i sjelen med prøvelser og vanskelige ting vi må gå igjennom.

– Det hender ofte at lengselen hjem til Himmelen kommer over meg. Aller helst ville jeg ha reist med en gang, men jeg sitter her enda, sier Synnøve med sin smittende latter.

Evangeliets kraft

Gjennom alle år hun har vært et aktivt medlem i menigheten. Gjennom sin sang har hun i menighetsmusikken, sammen med andre, eller alene, fremmet budskapet om evangeliets

dag før hun har tatt frem gitaren og sunget noen sanger.

– Det er veldig viktig med sang og musikk, og når sangen på møtene våre blir brakt frem med åndens salvelse vil det forsterke budskapet, antyder hun.

Gud kan tillate

– *Hvordan ser du på fremtiden?*

– Jeg er positiv for tiden som ligger foran, og venter på bønnesvar. Gjennom mange år har det blitt bedt for bønnebarna, og jeg tror at en dag skal vi få se svar på bønn. Jeg ser frem til å se mennesker bli løst og fri, og menigheten vokse, og jeg gleder meg til å oppleve at nådegavene skal komme med i bruk.

– *Tror du at Gud kan være med i hverdagen, i de små*

«Jeg synes det er viktig at vi ber om Guds ledelse i livet vårt. Det kan jo hende at Han har andre planer enn det vi selv legger opp til»

– Det var en fin tid, jeg har bare gode minner fra den tiden, forklarer hun.

Tenkepause

– *Hvordan opplevde du de kanadiske menighetene?*

– Det var ikke store forskjellen fra menighet-slivet jeg var kjent med hjemmefra, stort sett det samme som i norske forsamlinger. Det var spennende, og jeg trivdes veldig godt der i menigheten, minnes hun.

Etter et par års tid spurte ambassadør-ekteparet om Synnøve kunne tenke seg til å være med videre til USA, der han skulle begynne som ambassadør i

kjente hverandre litt fra før av, og deres bekjentskap utviklet seg til å bli noe mer. Etter en forlovelsestid giftet de seg.

Siden Per var medlem i Evangeliesalen var det naturlig for Synnøve å melde seg inn som medlem.

– Per spilte både trekkspill og gitar, og vi hadde mange fine stunder sammen hjemme med sang, trekkspill og gitar.

– Han var en frisk taler, og hadde reist i flere år som evangelist, sier hun.

Lengsel hjem

Per Chr. Rahm døde i 2010, etter nesten 30 års ekteskap, og vi forstår på Synnøve at savnet ligger

kraft og forløsning. Det ligger dypt i hennes hjerte.

– *Hvilken betydning har musikken for deg i dag?*

Synnøve som daglig og synger hjemme trenger ikke noen tenkepause på et slikt spørsmål. For henne blir det ikke noen skikkelig

hverdagslige ting?

– Ja, det tror jeg. Han har oversikten, men jeg tror at Han kan tillate at vi møter på forskjellige ting som vi

Fortsettelse s. 23

Under: Synnøve Rahm har hele sitt liv vargt å leve sammen med Jesus.

Jubilanter

50 år

☐ Aomar Aanzaoin
10.01

☐ Shangaran
Iruthayarane
07.01

☐ Veronica Andersen
20.02

☐ Ragnvald Angeltveit
02.02

☐ Ina Dramstad
09.03

☐ Finn Bjarne Hansen
25.03

60 år

☐ Ole Grøstad
08.01

☐ Gry Kristin Garder
13.02

☐ Sverre Weum
15.02

☐ Cathrine Dahl Karlsen
21.02

70 år

☐ Terje Widding
16.02

☐ Tove Waler Andersen
26.03

☐ Egil Alfsen
25.03

☐ Mariampillai Joe Anton
Jeeva
18.03

75 år

☐ Marit Nordengen
28.01

80 år

☐ Bernhard Frafjord
16.02

85 år

☐ Helene May Sæther
05.02

Takk

☐ Tusen takk for besøk av Elisabeth og Jon og Bjørg Snefrid til Erling Bergers 90 års dag 21.07.20.

Han satte stor pris på besøket og Elisabeths gode kake.

Vi er glad i menigheten. Gud velsigne dere alle.

Vennlig hilsen
Karin Berger

☐ Kjære menighet

Hjertelig takk for den fine blomsten jeg fikk på 60 års dagen min.

Guds fred og velsignelse til dere med Rom 12:2
Raymond Smenes

☐ Kjære menighet

Tusen takk for omtanke, blomst og besøk på 90-årsdagen min.

Hilsen
Borghild Hansen

Minneord

☐ Anne Kari Enger ble født den 11. mai 1921 i Asker. Hennes foreldre Inga og Ragnvald Martinsen fikk fem jenter og tre gutter. Kari var den eldste.

Som treåring flyttet hun med familien til hagebruket Vollen i Asker. Hun opplevde en trygg og god barndom. Som den eldste i en stor søskenflokk måtte hun tidlig ta ansvar. Som barn reiste hun med far på båt til Oslo, for å selge frukt og grønnsaker på Stortorget.

Da Kari ble 18 år flyttet hun til Oslo for å studere. Under studietiden kom hun i kontakt med Evangeliesalen i Nordre

gate og 24. februar 1939 ble Kari døpt. Den 6. mars samme år ble hun tillagt menigheten. Det å bli døpt for henne var en stor kamp da familien tilhørte statskirken. Menigheten var svært aktiv og startet arbeidet blant rusmisbrukere og hjemløse. Mange ble frelst og flere ble lovlidige. I denne tiden vokste menigheten betraktelig med over 200 medlemmer på et år. Samtidig vokste Kari sitt misjonsskall fram om å reise til Afrika.

I 1960 reiste hun til Kenya hvor hun tjenestegjorde på misjonssstasjonen Thessalia som sykepleier og jordmor. Hun var ei aktiv dame som besøkte landsbyer i bushen der hun holdt kvinnemøter og stelte syke. Kari var en administrator og hadde orden i sakene, så hun var den som førte regnskapet for

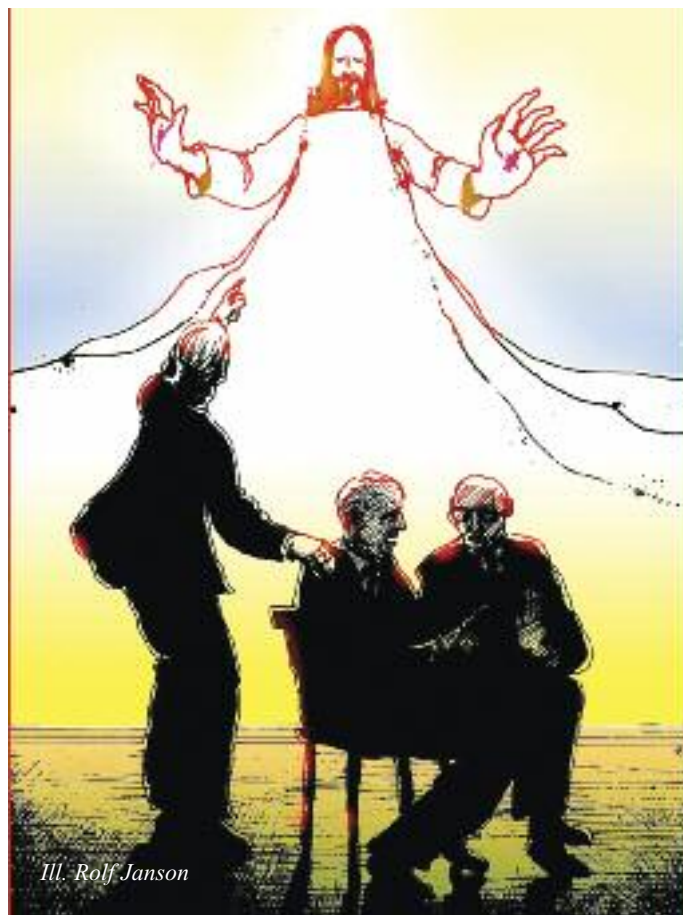
misjonssstasjonen.

I sin andre periode i Kenya var hun med i en kraftig bilulykke. Det skapte store omveltninger i hennes liv som skulle skape både smerter og mange spørsmål. I gjennom alt lærte Kari å legge alt i Guds hender og stole på ham.

Etter at Kari ble rammet av slag 98 år gammel, flyttet hun til Bråset sykehjem i Røyken, skjønte vi at livet etterhvert ebbet ut. Hennes største ønske var å få flytte hjem til Herren. Den 28. september 2020 fikk hun sin bønn oppfylt 99 år gammel.

Den 8. oktober 2020 ble hun bisatt fra Asker kapell. Forstander Finn Røine forrettet. Nær familie og noen venner fra menigheten møtte fram. Vi lyser fred over hennes gode minne.

Finn Røine

Ill. Rolf Janson

Fortsettelse fra s. 21
Synnøve Rahm

opplever ubehagelig og vanskelig. Sorg og glede går hånd i hånd. Jeg kan ikke huske noen spesiell dag da jeg ble frelst, men Jesus har vært med meg hele tiden. Det er nåde alt sammen, slår hun fast. Synnøve Rahm hviler i Guds nåde, og bekymrer seg ikke for hva hun kan møte når morgendagen kommer. Hun har opplevd Guds hjelp før, og mener at selv om vi lever i en «rar tid» skal vi ikke bli motløse. Gud hører bønn, og Han rekker ut sin hjelpende hånd når det behøves.

La Guds sak få fremgang GJENNOM ARVEN DIN

En dag vil vi forlate jorden, og vi må fordele alle våre verdier til andre. Alt i form av eiendom, bosted og innbo vil bli overlatt til arvtagere.

Det har vært til stor glede og nytte i livet på jorden, men nå vil det ikke lenger ha noen verdi for oss.

Uten avtalt arvtager tilfaller arven staten

- ☐ Er du i tvil om hvem som vil arve deg?
- ☐ Vi kan være behjelpelige med råd og veiledning.

Som en dråpe med FORNYELSENS KRAFT

**La arven din bli til
velsignelse for Guds sak.**

Hvis du ikke allerede har slekt eller venner som skal overta arven, hvorfor ikke la det gå til menigheten?

Kontakt oss:
**Evangeliesalen
Berøa**
Tlf. 22 20 53 42

Into your hands

Father I place into Your Hands
The things I cannot do.
Father I place into Your Hands
The things I have been through.
Father, I place into Your Hands
The way that I should do
For I know that I am one with you.

Father, I place into Your Hands
My friends and family.
Father, I place into Your Hands
The things that trouble me.
Father, I place into Your Hands
The person I would be
For I know I always
Can trust in you.

*Fra en fattig foreldresløs
jente i Uganda*

En gledelig jul

Vi vil få ønske deg en riktig god jul og et velsignet nytt år.

Med vennlig hilsen
Reidun og Finn Røine
Elisabeth og Jon Brammer
Aud og Per Arild Skaanes
Anne og Knut Tusvik
Gunnveig og Ernst Knudsen

Returadresse: Evangeliesalen Berøa Menighetsblad,

Postboks 179 Sentrum 0102 Oslo

Ettersendes ikke ved varig adresseendring, men sendes tilbake til avsenderen med opplysning om den nye adressen.

«Her kommer dine arme små»

1. Her kommer dine arme små,
O Jesus i din stall å gå.
Opplys enhver sjel og sinn
Å finne veien til deg inn!

2. Vi løper deg med sang imot
Og kysser støvet for din fot,
Å salig stund, å søte natt
Da du ble født, vår sjeleskatt!

3. Velkommen fra din himmelsal
Til denne verdens tåredal
Hvor man deg intet annet bød
Enn stall og krybbe, kors og død.

4. All verden stod i Satans pakt,
da brøt vår Jesus frem med makt
og rev oss ut med blodig hånd
av alle våre fienders bånd.

5. Men Jesus, akk hvor går det til
at dog så få betenke vil
den store, store kjærlighet
som dro deg til vår jammer ned?

6. Å, dra oss ganske til deg hen,
du store, milde sjelevenn,
så vi i troen favner deg
og følger på din himmelvei.

9. Så skal det skje at vi engang
blant alle helgners frydesang
i himlens glade paradis
skal prise deg på englevis.

10. Her står vi da i flokk og rad
om deg, vårt skjønneste hjerteblad,
akk, hjelp at vi og alle må
i himlen for din trone stå.

Hans Adolph Brorson

SANGER VI MINNES OG SETTER PRIS PÅ

Foto:: Pixabay